Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA
DŽERARDA HOGANA [*GERARD HOGAN*] SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 5. decembrī[1]

Lieta C-450/17 P

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank
pret

Eiropas Centrālo banku (ECB)

Apelācija – Ekonomikas un monetārā politika – Kredītiestāžu prudenciālā uzraudzība – Regula (ES) Nr. 1024/2013 – 6. panta 4. punkts – Regula (ES) Nr. 468/2014 – 70. panta 1. punkts – Vienotais uzraudzības mehānisms (VUM) – Eiropas Centrālās bankas (ECB) pilnvaras – Valsts iestāžu veikta decentralizēta īstenošana – Iestādes kvalificēšana par nozīmīgu iestādi – ECB tieša uzraudzība – Izņēmums – Īpašu apstākļu pastāvēšana – Neatbilstoša uzraudzītās iestādes kvalificēšana par nozīmīgu

1. ASV vadošās investīciju bankas *Lehman Brothers* sabrukums 2008. gada septembrī vispārēji tiek uzskatīts par sākumu lielai finanšu un banku darbības krīzei, kas aptvēra gandrīz visu attīstīto valstu ekonomiku. Šī krīze bija tik smaga un ilgstoša – vairākās dalībvalstīs bija nepieciešama rekapitalizācija un nacionalizācija –, ka tā radīja fiskālās stabilitātes pastāvēšanas draudus vairākās eurozonas valstīs un dažkārt pašas euro valūtas izdzīvošanas draudus.

2. Šī krīze ir atstājusi lielu ietekmi. Visu šo laiku likumdevēji un regulējošās iestādes ir mēģinājušas samierināties ar šīs banku darbības krīzes apmēru un saprast, kā iepriekš šķietami ideāli piemērotā regulējošā sistēma, sākot ar 2008. gada melnajām dienām saskaroties ar pārbaudījumiem, galu galā izgāzās. Viena no Savienības likumdevēja gūtajām mācībām ir tāda, ka 2008. gada krīzes atklāto regulatīvo neveiksmju pamatā ir slēptās banku darbības un nespēja aptvert lielu kredītiestāžu potenciāli radītā sistēmiskā riska būtību.

3. Iepriekš minētais daudzējādā ziņā veido fonu *Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank* (turpmāk tekstā – "apelācijas sūdzības iesniedzēja") apelācijas sūdzībai, kurā tā prasa atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 16. maija spriedumu lietā *Landeskreditbank Baden-Württemberg/*ECB (T-122/15, EU:T:2017:337) (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"). Ar šo spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību atcelt Eiropas Centrālās bankas (turpmāk tekstā – "ECB") 2015. gada 5. janvāra lēmumu ECB/SSM/15/1. Savukārt šis ECB lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.) (turpmāk tekstā – "Pamatregula"), 6. panta 4. punktu un 24. panta 7. punktu. Šā lēmuma konkrētās sekas bija tādas, ka ECB noraidīja to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja būtu mazāk nozīmīga iestāde šīs pašas regulas 6. panta 4. punkta izpratnē (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

1 Oriģinālvaloda – angļu.

4. Apelācijas sūdzības iesniedzējas kvalificēšana par nozīmīgu iestādi bija saistīta ar ECB, nevis Vācijas kompetento iestāžu veiktu šīs iestādes tiešu prudenciālu uzraudzību. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tā ir jākvalificē par mazāk nozīmīgu iestādi, jo pastāvot "īpaši apstākļi" Pamatregulas 6. panta 4. punkta un ECB Regulas (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotās uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (OV 2014, L 141, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "VUM pamatregula"), 70. panta izpratnē. Pirms šā argumenta apsvēršanas tomēr ir jānorāda piemērojamās tiesību normas.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Pamatregula

5. Pamatregulas 1. panta 1. punktā ir noteikts, ka "ar šo regulu ECB tiek uzticēti īpaši uzdevumi attiecībā uz politikas nostādnēm, kas saistītas ar kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību, lai veicinātu kredītiestāžu drošumu un stabilitāti un finanšu sistēmas stabilitāti Savienībā un katrā dalībvalstī, pilnībā ņemot vērā iekšējā tirgus vienotību un integritāti un pienākumu tās nodrošināt, pamatojoties uz vienlīdzīgu attieksmi pret kredītiestādēm, lai novērstu regulējuma arbitrāžu".

6. Pamatregulas 2. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

9) ""vienots uzraudzības mehānisms" (VUM) ir finanšu uzraudzības sistēma, ko veido ECB un iesaistīto dalībvalstu kompetentās iestādes, kā aprakstīts šīs regulas 6. pantā."

7. Pamatregulas 4. panta "ECB uzticētie uzdevumi" 1. punktā ir noteikts, ka "saskaņā ar 6. pantu ECB atbilstīgi šā panta 3. punktam ir ekskluzīvi kompetenta prudenciālās uzraudzības vajadzībām veikt šādus uzdevumus attiecībā uz visām kredītiestādēm, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajās dalībvalstīs".

8. Pamatregulas 6. pantā "Sadarbība VUM" ir noteikts:

"1. ECB veic savus uzdevumus vienotajā uzraudzības mehānismā, ko veido ECB un valstu kompetentās iestādes. ECB atbild par VUM efektīvu un saskaņotu darbību.

[..]

4. Attiecībā uz 4. pantā minētajiem uzdevumiem, izņemot minētā panta 1. punkta a) un c) apakšpunktu, ECB ir šā panta 5. punktā minētie pienākumi un valsts kompetentajām iestādēm ir šā panta 6. punktā minētie pienākumi – saskaņā ar šā panta 7. punktu un ievērojot tajā minētās procedūras – uzraudzīt šādas kredītiestādes, finanšu pārvaldītājsabiedrības vai jauktas finanšu pārvaldītājsabiedrības, vai kredītiestāžu, kas veic uzņēmējdarbību neiesaistītajās dalībvalstīs, filiāles, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajās dalībvalstīs:

– tās, kuras ir mazāk nozīmīgas konsolidētā līmenī, lielākajā konsolidācijas līmenī iesaistītajās dalībvalstīs, vai individuāli kredītiestāžu, kas veic uzņēmējdarbību neiesaistītajās dalībvalstīs, filiāļu, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajās dalībvalstīs, konkrētā gadījumā. Nozīmīgumu nosaka, pamatojoties uz šādiem kritērijiem:

i) lielums;

ii) nozīmīgums Savienības vai iesaistītās dalībvalsts ekonomikā;

iii) pārrobežu darbības nozīmīgums.

Saistībā ar pirmo daļu kredītiestādi, finanšu pārvaldītājsabiedrību vai jauktu finanšu pārvaldītājsabiedrību neuzskata par mazāk nozīmīgu, izņemot gadījumus, kad to pamato īpaši apstākļi, kas jāprecizē metodoloģijā, ja tā atbilst jebkuram no šādiem kritērijiem:

i) kopējā aktīvu vērtība pārsniedz EUR 30 miljardus;

ii) kopējo aktīvo attiecība pret iesaistītās dalībvalsts, kurā tā veic uzņēmējdarbību, IKP pārsniedz 20 %; ja vien tās aktīvu kopējā vērtība nav mazāka par EUR 5 miljardiem;

iii) pēc tam, kad attiecīgās valsts kompetentā iestāde ir paziņojusi, ka tā šādu iestādi uzskata par nozīmīgu attiecībā uz iekšzemes ekonomiku, pēc vispusīga ECB veikta minētās kredītiestādes izvērtējuma, tostarp bilances izvērtējuma, ECB pieņem lēmumu, ar ko apstiprina šādu nozīmīgumu.

ECB pēc savas iniciatīvas var uzskatīt iestādi par nozīmīgu arī tad, ja tā ir izveidojusi bankas meitas sabiedrības vairāk nekā vienā iesaistītajā dalībvalstī un tās pārrobežu aktīvi vai saistības veido ievērojamu daļu no tās kopējiem aktīviem vai saistībām, uz kuriem attiecas metodoloģijā noteiktie nosacījumi.

Tās, attiecībā uz kurām ir tieši pieprasīta vai saņemta publiskā sektora finanšu palīdzība no [Eiropas finanšu stabilitātes instrumenta (EFSI)] vai [Eiropas Stabilizācijas mehānisma (ESM)], nav uzskatāmas par mazāk nozīmīgām.

Neatkarīgi no iepriekšējām daļām ECB īsteno tai ar šo regulu noteiktos uzdevumus attiecībā uz trim nozīmīgākajām kredītiestādēm katrā no iesaistītajām dalībvalstīm, izņemot gadījumus, kad to pamato īpaši apstākļi.

5. Attiecībā uz 4. punktā minētajām kredītiestādēm un saskaņā ar 7. punktā aprakstīto sistēmu:

a) ECB pieņem priekšrakstus, pamatnostādnes vai vispārējus norādījumus valsts kompetentajām iestādēm, saskaņā ar kuriem tiek veikti 4. pantā, izņemot tā 1. punkta a) un c) apakšpunktu, minētie uzdevumi, un valsts kompetentās iestādes pieņem uzraudzības lēmumus.

   Šādi norādījumi var attiekties uz 16. panta 2. punktā minētajām īpašajām pilnvarām kredītiestāžu grupām vai kategorijām, lai nodrošinātu uzraudzības rezultātu saskaņotību VUM;

b) ja nepieciešams nodrošināt augstu uzraudzības standartu saskaņotu piemērošanu, ECB var jebkurā laikā pēc savas iniciatīvas pēc apspriešanās ar valsts kompetentajām iestādēm vai pēc valsts kompetentās iestādes pieprasījuma nolemt pati tieši izmantot visas attiecīgās pilnvaras attiecībā uz vienu vai vairākām 4. punktā minētām kredītiestādēm, tostarp gadījumos, kad ir pieprasīta vai saņemta netieša publiska finanšu palīdzība no EFSI vai ESM;

c) ECB uzrauga sistēmas darbību, pamatojoties uz šajā pantā un jo īpaši 7. punkta c) apakšpunktā minēto atbildību un procedūrām;

d) ECB var jebkurā laikā izmantot 10. līdz 13. pantā minētās pilnvaras;

e) ECB var arī atsevišķos gadījumos vai pastāvīgi pieprasīt informāciju no valsts kompetentajām iestādēm par to uzdevumu veikšanu saskaņā ar šo pantu.

6. Neskarot šā panta 5. punktu, valsts kompetentās iestādes veic 4. panta 1. punkta b), d) līdz g) un i) apakšpunktā minētos uzdevumus un ir atbildīgas par šiem uzdevumiem un visu attiecīgo uzraudzības lēmumu pieņemšanu saistībā ar kredītiestādēm, kuras minētas šā panta 4. punkta pirmajā daļā, atbilstīgi 7. punktam un ievērojot tajā minētās procedūras.

[..]

7. ECB, konsultējoties ar valsts kompetentajām iestādēm un pamatojoties uz Uzraudzības valdes priekšlikumu, pieņem un dara publiski pieejamu sistēmu šā panta īstenošanas praktiskās kārtības organizēšanai. [..]

[..]"

B. VUM pamatregula

9. VUM pamatregulas 1. pantā "Priekšmets un nolūks" ir noteikts:

"1. Ar šo regulu tiek noteikta:

a) VUM pamatstruktūra VUM [pamat]regulas 6. pantā izklāstītās sadarbības praktiskās kārtības organizēšanai, kas paredzēta 6. panta 7. punktā un ietver:

   i) speciālu metodoloģiju, lai, pamatojoties uz kritērijiem, kas izklāstīti VUM [pamat]regulas 6. panta 4. punktā, novērtētu un atkārtoti pārbaudītu, vai uzraudzītā iestāde klasificējama kā nozīmīga vai mazāk nozīmīga, kā arī atbilstoši šādam novērtējumam piemērojamo kārtību;

[..]."

10. VUM pamatregulas 70. pantā "Apstākļi, kas attaisno nozīmīgās uzraudzītās iestādes klasifikāciju kā mazāk nozīmīgu" ir noteikts:

"1. Īpaši apstākļi, kas minēti VUM [pamat]regulas 6. panta 4. punkta otrajā un piektajā daļā (tālāk tekstā – "īpašie apstākļi"), ir konkrēti un faktiski pastāvoši apstākļi, kuros nav atbilstoši uzraudzīto iestādi klasificēt kā nozīmīgu, ņemot vērā VUM [pamat]regulas mērķus un principus un īpaši nepieciešamību nodrošināt augstu uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu.

2. Terminu "īpašie apstākļi" interpretē šauri."

11. VUM pamatregulas 71. panta "Īpašo apstākļu pastāvēšanas novērtējums" 1. punktā ir noteikts:

"To, vai pastāv īpašie apstākļi, kas attaisno citos apstākļos par nozīmīgu uzskatāmas uzraudzītās iestādes klasifikāciju kā mazāk nozīmīgu, konstatē katrā konkrētā gadījumā par attiecīgo uzraudzīto iestādi vai uzraudzīto grupu, bet ne attiecībā uz uzraudzīto iestāžu kategoriju."

II. Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

12. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir Bādenes-Virtembergas federālās zemes (Vācija) investīciju un attīstības banka (*Förderbank*). Nodibināta ar Likuma par Bādenes-Virtembergas federālās zemes reģionālo kredītbanku 1. panta 1. punktu, tā ir publisko tiesību juridiska persona, kuras vienīgā īpašniece ir Bādenes-Virtembergas federālā zeme.

13. 2014. gada 25. jūnijā ECB informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju būtībā par to, ka tās nozīmīguma dēļ apelācijas sūdzības iesniedzēja drīzāk atrodas vienīgi tās uzraudzībā, nevis dalītajā uzraudzībā atbilstoši VUM, piemērojot Pamatregulas 6. panta 4. punktu, un aicināja to iesniegt savus apsvērumus.

14. 2014. gada 10. jūlijā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja šo analīzi, tostarp apgalvojot, ka pastāv īpaši apstākļi Pamatregulas 6. panta 4. punkta un VUM pamatregulas 70. un 71. panta izpratnē.

15. 2014. gada 1. septembrī ECB pieņēma lēmumu, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir kvalificēta par nozīmīgu iestādi Pamatregulas 6. panta 4. punkta izpratnē.

16. 2014. gada 6. oktobrī apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza pārskatīt šo lēmumu, pamatojoties uz Pamatregulas 24. panta 1., 5. un 6. punktu, skatītu kopā ar [Eiropas Centrālās bankas] 2014. gada 14. aprīļa Lēmuma [2014/360/ES] par Administratīvās pārskatīšanas padomes izveidi un tās darbības noteikumiem (OV 2014, L 175, 47. lpp.) 7. pantu. Administratīvās pārskatīšanas padomes sēde notika 2014. gada 23. oktobrī.

17. 2014. gada 20. novembrī Administratīvā pārskatīšanas padome sniedza atzinumu par ECB lēmuma likumību.

18. 2015. gada 5. janvārī ECB pieņēma apstrīdēto lēmumu, ar kuru tika atcelts un aizstāts 2014. gada 1. septembra lēmums, saglabājot apelācijas sūdzības iesniedzējas kvalifikāciju par nozīmīgu iestādi.

19. Apstrīdētajā lēmumā ECB norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas aktīvu vērtība pārsniedz 30 miljardus EUR, un atteicās piekrist apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par to, ka tās gadījumā pastāv "īpaši apstākļi" Pamatregulas 6. panta 4. punkta izpratnē, kas pamato to, ka tā paliek Vācijas iestāžu tiešā prudenciālā uzraudzībā.

20. ECB būtībā uzsvēra šādus apsvērumus:

– apelācijas sūdzības iesniedzējas kvalificēšana par nozīmīgu iestādi nebija pretēja Pamatregulas mērķiem;

– iestādes riska profilam nav nozīmes tās kvalifikācijas stadijā;

– pat pieņemot, ka tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas gadījumā pastāv īpaši apstākļi, tai bija arī jāpārbauda, vai šādi apstākļi pamato apelācijas sūdzības iesniedzējas pārkvalificēšanu par mazāk nozīmīgu iestādi;

– piemērojot VUM pamatregulas 70. panta 2. punktu, īpašo apstākļu jēdziens ir jāinterpretē šauri un tātad tikai tad, ja ECB tiešā uzraudzība būtu nepiemērota, iestādi var pārkvalificēt no "nozīmīgas" par "mazāk nozīmīgu";

– samērīguma principa ņemšana vērā interpretācijas nolūkā nevar likt pārbaudīt, vai Pamatregulas 6. panta 4. punkta kritēriju piemērošana iestādei ir samērīga un iestādes kvalifikācijas par nozīmīgu "neatbilstības" pārbaude nav līdzvērtīga šādai samērīguma pārbaudei;

– valsts uzraudzības atbilstība un tās spēja piemērot paaugstinātus uzraudzības standartus neļauj izdarīt secinājumus par ECB veiktas tiešas prudenciālas uzraudzības neatbilstību, jo Pamatregulā tai nav paredzēts nosacījums, ka valsts uzraudzība vai valsts uzraudzības standarti ir neatbilstoši.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

21. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 12. martā, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savas prasības pamatojumam izvirzīja piecus pamatus: i) Pamatregulas 6. panta 4. punkta un VUM pamatregulas 70. panta pārkāpums, izvēloties ECB piemērotos kritērijus; ii) acīmredzamas kļūdas faktu vērtējumā; iii) pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums; iv) pilnvaru nepareiza izmantošana, jo ECB nav izmantojusi savu novērtējuma brīvību, un v) ECB pienākuma ņemt vērā visus lietas faktiskos apstākļus pārkāpums.

22. Vispārējā tiesa ar pārsūdzēto spriedumu noraidīja prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

IV. Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

23. Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atcelt apstrīdēto lēmumu, uzdodot paturēt spēkā sekas, kas saistītas ar aizstāto ECB 2014. gada 1. septembra lēmumu;

– pakārtoti – atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;

– piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24. ECB un Komisija savukārt lūdz Tiesu:

– noraidīt apelācijas sūdzību un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V. Par apelācijas sūdzību

25. Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus: i) Savienības tiesību pārkāpums, interpretējot un piemērojot Pamatregulas 6. panta 4. punktu un VUM pamatregulas 70. pantu; ii) apstrīdētā lēmuma sagrozīšana un prasību pamatojuma kļūdains novērtējums; iii) Vispārējās tiesas procesuālas kļūdas, iesaistot aspektus, kas nav šīs tiesvedības priekšmets.

A. Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvots Savienības tiesību pārkāpums, interpretējot un piemērojot Pamatregulas 6. panta 4. punktu un VUM pamatregulas 70. pantu

26. Pirmais apelācijas sūdzības pamats ir sadalīts trīs daļās.

1. Par nepareizu Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrās daļas un VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta interpretāciju

27. Pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir nepareizi interpretējusi Pamatregulas 6. panta 4. punkta otro daļu un VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu.

28. Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs argumentus.

a) Nepareiza gramatiska interpretācija

29. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir nepareizi secinājusi, ka "īpaši apstākļi"[2], kas liek iestādi uzskatīt par mazāk nozīmīgu, pastāv tikai tad, ja valsts iestāžu veikta tieša uzraudzība ir labāk piemērota Pamatregulas mērķu sasniegšanai nekā tieša ECB uzraudzība. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, Vispārējās tiesas veiktā termina "neatbilstošs"[3] burtiskā interpretācija bija balstīta vienīgi uz Tiesas judikatūru par samērīguma principu, saskaņā ar kuru jautājums par to, vai Savienības tiesību akts ir atbilstošs, attiecas uz to, vai tas ir piemērots ar attiecīgo tiesisko regulējumu sasniedzamo leģitīmo mērķu īstenošanai[4]. Tika minēts, ka tādējādi Tiesa esot balstījusies uz terminoloģiju, kas rodas pilnīgi atšķirīgā kontekstā, nevis uz parasto termina nozīmi.

30. Turklāt tika minēts, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini pieņēmusi, ka vienīgi VUM pamatregulas (un līdz ar to termins "neatbilstošs") angļu valodas versija ir izšķirošā, tādējādi pārkāpjot principu, ka visu valodu versijas ir vienlīdz autentiskas. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka jēdzieni "geeignet", "aptes", "idóneos", "idonei" un "geschikt", ko izmanto vācu, franču, spāņu, itāļu un holandiešu valodu versijās, kas attiecīgi izmantoti 2015. gada 16. jūnija spriedumā *Gauweiler* u.c.[5], neatbilst terminiem "unangemessen", "inapproprié", "inadecuada", "inappropriata" un "niet passend", kas izmantoti VUM pamatregulas 70. panta 1. punktā.

31. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, termini "neatbilstošs" un "īpaši apstākļi" ir nenoteikti juridiski jēdzieni. Tādējādi Pamatregulas 6. panta 4. punkts un VUM pamatregulas 70. pants esot jāinterpretē, pamatojoties uz to mērķi un vispārējo sistēmu, ievērojot augstākstāvošas tiesības.

32. ECB un Komisija uzskata, ka šis arguments ir jānoraida. Es tam varu vienīgi piekrist.

33. Iesākumā ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd Pamatregulas 6. panta 4. punkta vai VUM pamatregulas 70. panta spēkā esamību. Šajā lietā, kā arī iepriekšējā tiesvedībā Vispārējā tiesā jautājums ir par to, vai šīs tiesību normas tiek pareizi interpretētas. Turklāt, ņemot vērā, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas aktīvu vērtība pārsniedz 30 miljardus EUR[6], no tā attiecīgi izriet, ka atbilstoši Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajai daļai to "neuzskata par mazāk nozīmīgu, izņemot gadījumus, kad to pamato īpaši apstākļi". Turklāt var norādīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd ECB novērtējumu, ka tās aktīvu vērtība ievērojami pārsniedz piemērojamo leģislatīvo slieksni.

34. Pēc manām domām, no formulējuma "izņemot gadījumus, kad to pamato īpaši apstākļi" Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā ir skaidrs, ka tādas iestādes, kas atbilst *kādam* no šajā tiesību normā noteiktajiem detalizētajiem kritērijiem, kvalificēšana par mazāk nozīmīgu iestādi ir izņēmums no parastā noteikuma, proti, ka šādas iestādes, kas citādi atbilst šiem standartiem, tieša prudenciāla uzraudzība ir jāveic ECB. Saskaņā ar VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu šādi "īpaši apstākļi" pastāv, ja nav "atbilstoši" iestādi kvalificēt par nozīmīgu, ņemot vērā Pamatregulas mērķus un principus, un īpaši nepieciešamību nodrošināt augstu uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu, un, vēlos piebilst, nepieciešamību nodrošināties pret potenciāli slēptiem sistēmiskiem riskiem, ko rada lielas kredītiestādes ar lielu pamatkapitālu. To pastiprina fakts, ka VUM pamatregulas 70. panta 2. punktā ir noteikts, ka Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā norādītais terminu "īpaši apstākļi" ir jāinterpretē šauri. Tas acīmredzami liek secināt, ka tādas iestādes, kas atbilst kādam no attiecīgajiem kritērijiem, kvalificēšana par mazāk nozīmīgu pēc būtības ir izņēmums un novirze no normas. Tas viss savukārt nozīmē, ka, ja kāds no 6. panta 4. punktā noteiktajiem kritērijiem ir izpildīts, jebkurai tādai kredītiestādei kā apelācijas sūdzības iesniedzēja, kas vēlas demonstrēt "īpašu apstākļu" pastāvēšanu šīs tiesību normas izpratnē, nepietiek to vienkārši apgalvot, bet gan tas pārliecinoši ir jāpierāda.

2 Skat. Pamatregulas 6. panta 4. punkta otro daļu.

3 Skat. VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu un pārsūdzētā sprieduma 46. punktu.

4 Spriedums, 2015. gada 16. jūnijs, *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400, 67. punkts).

5 C-62/14, EU:C:2015:400, 67. punkts.

6 Pēc dosjē Tiesā ir redzams, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas kopējā aktīvu vērtība attiecīgajā datumā bija 70,682 miljardi EUR.

35. Es uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 44. punktā secinot, ka VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta formulējums ir koncentrēts uz to, vai ir atbilstoša ECB veikta tieša uzraudzība tādai iestādei, kura principā nebūtu jākvalificē par mazāk nozīmīgu [7] un kura tādējādi ir pakļauta tiešai ECB uzraudzībai. Kā pareizi norāda Vispārējā tiesa, Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā vai VUM pamatregulas 70. panta 1. punktā nav norādes par iestādes tiešas ECB uzraudzības nepieciešamības izvērtēšanu vai par faktu, ka valsts iestāžu veikta tieša uzraudzība spēj sasniegt Pamatregulā noteiktos mērķus tikpat lielā mērā kā tikai ECB īstenota uzraudzība [8].

36. Šajā ziņā leģislatīvā shēma ir skaidra. Tā sākas ar priekšnoteikumu, ka jebkura kredītiestāde, kas atbilst jebkuram no Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā noteiktajiem detalizētajiem kritērijiem, tiek uzskatīta jeb Savienības likumdevējs to atzīst par "nozīmīgu", un tādējādi tai ir nepieciešama ECB tieša uzraudzība. Ja tā ir tāda iestāde kā apelācijas sūdzības iesniedzēja, tiklīdz tās aktīvi pārsniedz 30 miljardu EUR slieksni, Savienības likumdevējs izdara *ex ante* pieņēmumu, ka ir nepieciešama tieša ECB uzraudzība, *ja vien* netiek pārliecinoši pierādīts, ka pastāv īpaši apstākļi, kas noliedz šo pieņēmumu VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta izpratnē.

37. Kādi tādā gadījumā ir īpašie apstākļi, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza, pamatojot savu argumentu, lai uz to būtu jāattiecina 6. panta 4. punkta izņēmums? Galvenie šajā kontekstā izvirzītie argumenti attiecas uz likumiem, kas nosaka tās uzņēmējdarbības modeli un tās privātpersonu apkalpošanas raksturu. Jo īpaši tiek apgalvots, ka šo likumu mērķi nosaka tās galveno mērķi – nodrošināt finanses konkrētiem publiskiem uzdevumiem un uzliek par pienākumu Bādenes-Virtembergas federālajai zemei (*Land*) apgādāt to ar resursiem, lai tā varētu veikt šos uzdevumus. Tā arī apgalvo, ka tās pašas uzņēmējdarbības modelis būtībā ir tāds, kas izvairās no riska, un, tā kā tā atrodas praktiski tikai vienas dalībvalsts teritorijā, tās struktūras vienkāršība nodrošina stabilu riska pārvaldību un pat sistēmiska nozīmīguma trūkumu tās kredītiestādei plašākā Vācijas banku darbības sistēmā.

38. Pēc manām domām, pat tad, ja šie argumenti tiktu pieņemti kā faktiski pareizi, tie pēc būtības neatbilst izskatāmajam jautājumam. Ne Pamatregulā, ne VUM pamatregulā nav atrodams nekas tāds, kas norādītu, ka kredītiestādes juridiskā struktūra, likumi, kas nosaka tās bankas darbību funkciju izpildi, tās uzņēmējdarbības modelis, vai arī šajā gadījumā riska, ko tā rada banku darbības stabilitātei, būtība būtu jāņem vērā, kvalificējot to par nozīmīgu Pamatregulas izpratnē. Varētu atgādināt, ka Pamatregulas 1. panta trešajā teikumā ir noteikts, ka ECB "pilnībā ņem vērā dažādos kredītiestāžu veidus, uzņēmējdarbības modeļus un lielumu", tādēļ tiesiskais regulējums paredz, ka ECB veic dažādu uzņēmējdarbības modeļu kredītiestāžu uzraudzību. Vēl viena Savienības likumdevēja mācība, kas gūta no 2008. gada finanšu krīzes, ir tāda, ka tad, kad daudzi iepriekš veiktie pieņēmumi par finanšu riska būtību vai noteiktu kredītiestāžu sistēmiskā nozīmīguma trūkumu tiešām tika pārbaudīti, tie izrādījās nepamatoti. Galu galā tieši šāda iemesla dēļ Pamatregulā ir *ex ante* pieņēmums, ka kredītiestāde, kurai ir šāda lieluma aktīvi, ir jāuzrauga ECB neatkarīgi no tā, vai šī iestāde rada vai nerada konkrētu sistēmisku finansiālās stabilitātes risku. No tā izriet, ka šķietamais sistēmiska riska trūkums pats par sevi nenozīmē, ka attiecīgās kredītiestādes kvalificēšana par nozīmīgu iestādi Pamatregulas 6. panta 4. punkta izpratnē tādējādi ir neatbilstoša.

39. To, ka, interpretējot terminu "neatbilstošs", Vispārējā tiesa paļaujas [9] uz 2015. gada 16. jūnija sprieduma lietā *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400) 67. punktā izmantoto formulējumu, pēc manām domām, nevar uzskatīt par tiesiski kļūdainu. Lai gan 2015. gada 16. jūnija sprieduma lietā *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400) 67. punkts neapšaubāmi attiecas uz samērīguma principu, Vispārējā tiesa citēja minēto punktu tikai, lai pārsūdzētā sprieduma 46. punktā pierādītu, ka kāda apstākļa atbilstības izvērtējums un izvērtējums, vai tas nepārsniedz nepieciešamā robežas, atšķiras.

7 Atbilstoši Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā noteiktajiem detalizētajiem kritērijiem.

8 Skat. pārsūdzētā sprieduma 44. un 46. punktu.

9 Skat. pārsūdzētā sprieduma 45. punktu.

40. Turklāt man šķiet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti attiecībā uz dažādu valodu versijām VUM pamatregulas 70. panta 1. punktā un 2015. gada 16. jūnija sprieduma lietā *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400) 67. punktā nav pārliecinoši. Es uzskatu, ka terminu "geeignet", "aptes", "idóneos", "idonei" un "geschikt", ko izmanto vācu, franču, spāņu, itāļu un holandiešu valodu versijās, kas attiecīgi izmantoti 2015. gada 16. jūnija spriedumā lietā *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400, 67. punkts), parastā nozīme ir terminu "unangemessen", "inapproprié", "inadecuada", "inappropriata" un "niet passend", kas izmantoti VUM pamatregulas 70. panta 1. punktā, parastās nozīmes antonīmi. Tādējādi no VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta vienkāršās valodas ir skaidrs, ka iestādes uzraudzība, ko veic valsts kompetentā iestāde, ir atļauta tikai tad, ja tieša ECB uzraudzība nav piemērota, nav pietiekama vai "nav atbilstoša" saskaņā ar Pamatregulas mērķiem. Tas, piemēram, varētu notikt tad, ja ECB nevarētu pietiekami īstenot prudenciālo uzraudzību.

b) Samērīguma princips

41. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi Pamatregulas 6. panta 4. punkta otro daļu un VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu saskaņā ar samērīguma principu, kas piemērojams attiecībā uz kompetenci atbilstoši LES 5. panta 4. punktam.

42. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot nepareizi uzskatījusi, ka samērīguma princips, kas piemērojams attiecībā uz kompetenci, neesot būtisks, interpretējot Pamatregulas 6. panta 4. punktu un VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu [10], pamatojoties uz faktu, ka "valsts iestādes darbojas, decentralizēti īstenojot Savienības ekskluzīvu kompetenci, nevis valsts kompetenci" [11]. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka LES 5. panta 4. punktā noteiktais samērīguma princips attiecas arī uz Savienības ekskluzīvo kompetenci, un tādējādi ECB, darbojoties kā Eiropas uzraudzības iestādei, jo īpaši, kvalificējot iestādi par nozīmīgu vai mazāk nozīmīgu, tas esot jāievēro.

43. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka no Pamatregulas 4. un 6. panta kopējas analīzes izriet, ka ECB bauda ekskluzīvu kompetenci attiecībā uz nozīmīgu iestāžu uzraudzību, bet valsts iestādes saglabā savu iepriekšējo kompetenci attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm. Pamatregulas 15., 28. [12] un 37.–40. [13] apsvērumā nav atrodams pamatojums pretējam Vispārējās tiesas secinājumam.

44. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo arī, ka, tā kā Pamatregulas juridiskais pamats ir LESD 127. panta 6. punkts, Padome, pretēji Vispārējās tiesas secinājumiem pārsūdzētā sprieduma 63. un 72. punktā, nevar piešķirt pilnvaras valsts kompetentajām iestādēm. Tā apgalvo, ka saskaņā ar LES 5. panta 4. punktu ECB tieša uzraudzība nav vajadzīga, ja valsts kompetentās iestādes spēj sasniegt Pamatregulas mērķus. Saskaņā ar Pamatregulas 6. panta 4. punkta otro daļu "īpaši apstākļi", kā tiek apgalvots, pastāvot, ja gadījuma konkrēto un faktisko apstākļu dēļ valsts kompetento iestāžu tieša prudenciāla uzraudzība spēj sasniegt Pamatregulas mērķus vismaz tādā pašā apmērā kā ECB veikta tieša uzraudzība. Šajā gadījumā esot nepieciešama nozīmīgas iestādes pārkvalifikācija par mazāk nozīmīgu iestādi.

45. ECB un Komisija uzskata, ka šis arguments ir jānoraida. Es tam piekrītu.

46. Iesākumā ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapgalvo, ka kāda no Pamatregulas vai VUM pamatregulas normām pārkāptu LES 5. panta 4. punktā norādīto samērīguma principu [14].

10 Skat. pārsūdzētā sprieduma 66.–72. punktu.

11 Skat. pārsūdzētā sprieduma 72. punktu.

12 Skat. pārsūdzētā sprieduma 56. un nākamos punktus.

13 Skat. pārsūdzētā sprieduma 58. punktu.

14 Skat., piemēram, 2011. gada 12. maija sprieduma Luksemburga/Parlaments un Padome (C-176/09, EU:C:2011:290) 61.–72. punktu. Šajā lietā Luksemburgas Lielhercogiste apgalvoja, ka direktīvas noteikums pārkāpjot samērīguma principu, jo kritērijam, kas nosaka šīs direktīvas piemērošanas jomu, ņemot vērā tās mērķus, neesot nozīmes.

47. Apelācijas sūdzības iesniedzēja drīzāk uzskata, ka, tā kā Pamatregulas 4. un 6. punktā ir piešķirtas ekskluzīvas uzraudzības pilnvaras ECB attiecībā uz nozīmīgām iestādēm, bet valsts iestādes principā paliek kompetentas attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm, ECB, izvērtējot, vai pārkvalificēt iestādi par mazāk nozīmīgu "īpašu apstākļu" pastāvēšanas dēļ, ir saistošs samērīguma princips. Tādējādi ECB katrā konkrētā gadījumā ir jāizvērtē, vai konkrētas iestādes prudenciālo uzraudzību var tikpat labi sasniegt ar valsts kompetento iestāžu uzraudzību, un šādā gadījumā iestādi būtu jākvalificē par mazāk nozīmīgu.

48. No iepriekš minētā izriet, ka vispirms ir jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, vērtējot kompetenču sadalījumu starp ECB un attiecīgajām valsts iestādēm saskaņā ar Pamatregulas 4. un 6. pantu attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm, un tad jāizvērtē samērīguma principa piemērošana šajā tiesā.

1) Kompetenču sadalījums

49. Pārsūdzētā sprieduma 63. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka "Padome ir deleģējusi ECB ekskluzīvu kompetenci attiecībā uz Pamatregulas 4. panta 1. punktā norādītajiem uzdevumiem un ka šīs pašas regulas 6. pantam ir viens vienīgs mērķis – ļaut valsts iestādēm decentralizēti īstenot VUM [15] ietvaros šo kompetenci ECB kontrolē attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm un attiecībā uz Pamatregulas 4. panta 1. punkta b) un d)–i) apakšpunktā noteiktajiem uzdevumiem, uzticot ECB ekskluzīvu kompetenci noteikt jēdziena "īpašie apstākļi" saturu šīs pašas regulas 6. panta 4. punkta otrās daļas izpratnē, kas ir īstenota, pieņemot VUM pamatregulas 70. un 71. pantu".

50. Es pilnīgi piekrītu Vispārējās tiesas veiktajai analīzei. Ar Pamatregulas 4. panta 1. punktu ECB tiek piešķirta ekskluzīva kompetence veikt deviņus konkrētus uzdevumus attiecībā uz "*visām*" kredītiestādēm, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajās dalībvalstīs [16] atbilstīgi šīs regulas 6. panta sistēmai. Varētu atgādināt, ka šajā nolūkā Pamatregulas 4. pantā netiek nošķirtas nozīmīgas un mazāk nozīmīgas iestādes. Tomēr attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm Pamatregulas 6. panta 4. punktā ir paredzēts, ka ECB ir noteikti pienākumi [17] saistībā ar uzdevumiem, kas ir noteikti 4. panta 1. punkta b), d)–g) un i) apakšpunktos, bet valsts kompetentajām iestādēm ir citi pienākumi attiecībā uz šiem uzdevumiem. Attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm ECB vienīgā ir atbildīga par uzdevumiem, kas norādīti Pamatregulas 4. panta 1. punkta a) un c) apakšpunktos.

51. Pamatregulas 6. panta 5. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka ECB pieņem priekšrakstus, pamatnostādnes vai vispārējus norādījumus valsts kompetentajām iestādēm, saskaņā ar kuriem tiek veikti 4. pantā minētie uzdevumi [18]. Lai nodrošinātu augstus uzraudzības standartus, ECB var nolemt izmantot visas attiecīgās pilnvaras attiecībā uz vienu vai vairākām mazāk nozīmīgām iestādēm [19]. Turklāt ECB ir tiesīga uzraudzīt sistēmas darbību [20], tā var jebkurā laikā izmantot Pamatregulas 10.–13. pantā minētās pilnvaras [21] un tā var pieprasīt informāciju no valsts kompetentajām iestādēm par to uzdevumu veikšanu [22].

15 Saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 9. punktu ""vienots uzraudzības mehānisms" (VUM) ir finanšu uzraudzības sistēma, ko veido ECB un iesaistīto dalībvalstu kompetentās iestādes, kā aprakstīts šīs regulas 6. pantā".

16 Aplūkojot Pamatregulas 15. apsvērumu, ir skaidrs, ka ir paredzēta īpašu uzraudzības uzdevumu uzticēšana ECB. Turklāt saskaņā ar Pamatregulas 28. apsvērumu "uzraudzības uzdevumiem, kas netiks uzticēti ECB, būtu jāpaliek valsts iestāžu kompetencē". Šajā apsvērumā uzskaitītie uzdevumi, kam būtu jāpaliek valsts iestāžu kompetencē, saskaņā ar Pamatregulas 4. panta 1. punktu, nepārklājas ar uzdevumiem, kas uzticēti ECB. Skat. pārsūdzētā sprieduma 57. punktu. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumiem, Vispārējā tiesa nav konstatējusi, ka to uzraudzības uzdevumu saraksts, kuriem būtu jāpaliek valsts iestāžu kompetencē, ir izsmeļošs. Pēc vārdu "būtu jāiekļauj" izmantošanas šajā apsvērumā ir skaidrs, ka uzdevumu saraksts ir piemērs.

17 Norādīti Pamatregulas 6. panta 5. punktā.

18 Izņemot Pamatregulas 4. panta [1. punkta] a) un c) apakšpunktos noteiktos uzdevumus.

19 Pamatregulas 6. panta 5. punkta b) apakšpunkts.

20 Pamatregulas 6. panta 5. punkta c) apakšpunkts.

21 Pamatregulas 6. panta 5. punkta d) apakšpunkts.

22 Pamatregulas 6. panta 5. punkta e) apakšpunkts.

52. Toties valsts kompetentajām iestādēm ir jāveic Pamatregulas 4. panta 1. punktā noteiktie uzdevumi un jāatbild par tiem, izņemot uzdevumus, kas minēti 4. panta [1. punkta] a) un c) apakšpunktā, kā arī jāpieņem visi attiecīgie uzraudzības lēmumi saistībā ar mazāk nozīmīgām iestādēm, saskaņā ar ECB pieņemto regulējumu, "konsultējoties ar valsts kompetentajām iestādēm [..]", atbilstoši Pamatregulas 6. panta 7. punktam [23]. Pamatojoties uz šo regulējumu, ECB ir pieņēmusi VUM pamatregulu, tostarp tās 70. un 71. pantu, paredzot noteikumus, lai konstatētu "īpašu apstākļu" pastāvēšanu [24].

53. Ņemot vērā ECB uzticēto plašo kompetenci attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm un sekundāro jeb papildu lomu, ko šajā ziņā saskaņā ar Pamatregulu izpilda valsts kompetentās iestādes, es nevaru piekrist apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumam, ka šīs iestādes saglabā savu iepriekšējo kompetenci attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm. Tādējādi ECB veic mazāk nozīmīgu iestāžu ekskluzīvu prudenciālu uzraudzību saistībā ar deviņiem uzdevumiem, kas norādīti Pamatregulas 4. panta 1. punktā, un saņem palīdzību [25] attiecībā uz to uzdevumu izpildi, kas noteikti Pamatregulas 4. panta 1. punkta b), d)–g) un i) apakšpunktos.

54. Turklāt attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu par Pamatregulas juridisko pamatu es nevaru piekrist tās veiktajai pārsūdzētā sprieduma analīzei, jo Vispārējā tiesa šā sprieduma 63. un 72. punktā nav konstatējusi, ka pilnvaras būtu uzticētas valsts kompetentajām iestādēm. Šajos punktos ir konkrēti norādīta ECB/Savienības ekskluzīvā kompetence. Katrā ziņā, ņemot vērā, ka Pamatregulā ir norādīts, ka ECB, nevis dalībvalstis veic mazāk nozīmīgu iestāžu ekskluzīvu prudenciālo uzraudzību attiecībā uz Pamatregulas 4. panta 1. punktā noteiktajiem deviņiem uzdevumiem, iepriekš 44. punktā izklāstītais apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments par Pamatregulas juridisko pamatu nevar tikt atzīts un ir jānoraida.

2) Samērīguma principa iesaistīšana

55. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas iepriekš 42. punktā apgalvotajam, Vispārējā tiesa nav konstatējusi, ka samērīguma principam nebūtu nozīmes, interpretējot Pamatregulas 6. panta 4. punktu un VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu. Pārsūdzētā sprieduma 66.–85. punktā Vispārējā tiesa padziļināti pārbaudīja šo jautājumu, un šā sprieduma 66.–68. punktā atsaucās uz Tiesas judikatūru par šo principu.

56. No LES 5. panta 4. punkta formulējuma ir skaidrs, ka samērīguma princips attiecas uz jebkuras Savienības rīcības saturu un veidu, tostarp, ko apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzēja, uz Savienības rīcību, darbojoties savas ekskluzīvās kompetences ietvaros.

57. Pēc manām domām, samērīguma princips nevar mainīt dalībvalstu un Savienības kompetenču sadalījumu, ko saskaņā ar LES 5. panta 1. punktu un 5. panta 2. punktu nosaka kompetences piešķiršanas princips. Saskaņā ar LES 5. panta 1. punktu "Savienības kompetenču robežas nosaka kompetences piešķiršanas princips". LES 5. panta 2. punktā ir noteikts, ka "saskaņā ar kompetences piešķiršanas principu Savienība darbojas tikai to kompetenču robežās, ko tai Līgumos piešķīrušas dalībvalstis, lai sasniegtu tajos paredzētos mērķus. Kompetence, kas Līgumos nav piešķirta Savienībai, paliek dalībvalstīm". Līdz ar to nevar teikt, ka samērīguma princips nodotu Savienības kompetenci dalībvalstīm vai otrādi. [Tomēr] "Savienības kompetenču *īstenošanu* nosaka subsidiaritātes princips un proporcionalitātes princips" [26].

23 Pamatregulas 6. panta 6. punkts. Tomēr saskaņā ar Pamatregulas 6. panta 6. punktu valsts kompetentajām iestādēm ir jāinformē ECB par veiktajiem pasākumiem un cieši jāsaskaņo šie pasākumi ar ECB. Turklāt tām ir regulāri jāziņo ECB par veiktajām darbībām.

24 Pamatregulas 6. panta 7. punkts.

25 Skat. Pamatregulas 37. apsvērumu.

26 Mans izcēlums.

58. Interpretējot jēdzienus "īpaši apstākļi" saskaņā ar Pamatregulas 6. panta 4. punktu un "neatbilstošs" saskaņā ar VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu, ņemot vērā samērīguma principu, ECB nedrīkst kvalificēt iestādi, kas citādi ir nozīmīga, par mazāk nozīmīgu, izņemot, ja šī darbība ir *inter alia atbilstoša* Pamatregulas leģitīmo mērķu sasniegšanai un *nepārsniedz vajadzīgās robežas* šo mērķu sasniegšanai.

59. Līdz ar to nav pietiekami konstatēt, ka valsts kompetentās iestādes var sasniegt Pamatregulas mērķus [27], kā to ir norādījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja, jo tādējādi tiek panākta tikai darbības atbilstība prasībām pēc samērīguma kritērija. Ir jākonstatē arī fakts, ka valsts kompetento iestāžu veikta uzraudzība spēj labāk sasniegt Pamatregulas mērķus [28], tādējādi nodrošinot, ka citādi nozīmīgas iestādes kvalificēšana par mazāk nozīmīgu nepārsniedz šo mērķu sasniegšanai vajadzīgās robežas.

60. Jebkurš mēģinājums kvalificēt citādi nozīmīgu iestādi par mazāk nozīmīgu saskaņā ar Pamatregulas 6. panta 4. punktu, pamatojoties uz to, ka šīs regulas mērķus tikpat labi var sasniegt ar valsts kompetento iestāžu tiešu uzraudzību, ir ne tikai pretrunā ar šajā tiesību normā noteikto kompetenču sadalījumu starp dalībvalstīm un ECB, bet arī neatbilst samērīguma principam.

61. Katrā ziņā es uzskatu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā apelācijas sūdzībā izvirzītais samērīguma arguments būtībā netieši apšauba Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrās daļas spēkā esamību. Kā jau esmu norādījis, leģislatīvā shēma ir skaidra, ciktāl kredītiestādes, kas atbilst kādam no uzskaitītajiem nosacījumiem, tiek iespējami uzskatītas par nozīmīgām, ja vien netiek skaidri konstatēti īpaši apstākļi. To pastiprina VUM pamatregulas 70. panta 2. punkta noteikumi, kas paredz, ka terminu "īpašie apstākļi" interpretē šauri.

62. Lai gan šķiet, ka potenciālo samērīguma principa piemērošanu atbilstošā gadījumā nevar izslēgt, tomēr šo principu nevar pielietot tādā veidā, kas faktiski apdraudētu Savienības likumdevēja izveidotās leģislatīvās shēmas *effet utile*. Tomēr tieši to apelācijas sūdzības iesniedzēja pagaidām ir mēģinājusi panākt attiecībā uz šo pārsūdzēto spriedumu.

63. Šajā kontekstā man ir jādomā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav spējusi izvirzīt jebkādus argumentus, kas balstīti uz īpašu apstākļu pastāvēšanu Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrās daļas izpratnē. Šķiet, ka arguments par samērīgumu ir izvirzīts tādēļ, ka būtu iespējams, un pat vēlams, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas darbību tiešā veidā regulētu valsts uzraudzības iestādes, tādējādi uz ECB tiek pārlikta atbildība konstatēt, ka zināmā mērā bija vajadzīgs pretējais. Tomēr tas ir arguments, kas īsti nav saderīgs ar likumdošanas sistēmas saprotamo kontekstu, un, kā es tikko norādīju, būtībā ir netiešs tās spēkā esamības apšaubījums.

64. Visu šo iemeslu dēļ es uzskatu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītais arguments par samērīgumu nav pamatots.

c) Par interpretācijas principa "ut res magis valeat quam pereat" pārkāpumu un pienākumu neprasīt "probatio diabolica"

65. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi interpretācijas principu *ut res magis valeat quam pereat* un pienākumu nepieprasīt *probatio diabolica*. Šis izvirzītais arguments būtībā ir apgalvojums, ka nevajadzētu būt pārāk grūti konstatēt 6. panta 4. punkta otrās daļas izņēmumu.

27 Skat. pārsūdzētā sprieduma 74. punktu.

28 Skat. pārsūdzētā sprieduma 40., 75. un 80. punktu.

66. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka jēdzienu "īpašie apstākļi" Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā nevarot interpretēt tādējādi, ka pieņēmums, ka iestādes, kas atbilst tur izklāstītajiem kritērijiem, būtu jākvalificē par nozīmīgām iestādēm, nevar tikt atspēkots. Lai gan kritēriji attiecībā uz "īpašu apstākļu" pastāvēšanu saskaņā ar VUM pamatregulas 70. panta 2. punktu ir "jāinterpretē šauri", tā uzskata, ka tomēr esot jābūt iespējai piemērot šos kritērijus. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 46. un 80. punktā nav izpratusi šo jautājumu, tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējai nav iespējams pierādīt šo konkrēto apstākļu pastāvēšanu.

67. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā pārsūdzētā sprieduma 80. punktā, kurā tā norāda, ka "ar valsts iestāžu tiešu prudenciālu uzraudzību var labāk sasniegt Pamatregulas mērķus un principus" un ka šis punkts ir jāpierāda nozīmīgām iestādēm. Tiek apgalvots, ka ne Pamatregula, ne VUM pamatregula nenosaka šādu uzraudzības hierarhiju, kas var "labāk sasniegt" Pamatregulas mērķus un kas to "var sliktāk". Vispārējās tiesas kritērijs, ka valsts iestāžu uzraudzība ir "labāka", kā tiek apgalvots, neesot atbilstošs, un tas atņemot nozīmīgām iestādēm jebkuru reālu iespēju faktiski sniegt tiesai vajadzīgos pierādījumus, jo šīm iestādēm ir jāpierāda fakti, kas ir saistīti ar veidu, kādā darbojas dažādās uzraudzības iestādes, kuras neietilpst iestāžu kompetences jomā. Noteikums par "īpašiem apstākļiem" atbilstoši Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajai daļai un VUM pamatregulas 70. punktam ir paredzēts, lai nepieļautu neatbilstību, kas šajā gadījumā rodas lieluma kritērija vienkāršotās piemērošanas dēļ un kā rezultātā ECB tiktu piešķirta pārmērīga kompetence.

68. Savā iebildumu rakstā ECB un Komisija uzskata, ka ir iespējams pierādīt "īpašus apstākļus" atbilstoši Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajai daļai. Tās atsaucas uz vairākiem lēmumu piemēriem, ko šajā ziņā pieņēmusi ECB.

69. Savā atbildē apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ECB lēmumos, uz kuriem atsaucās ECB un Komisija, nav ticis piemērots kritērijs, ko Vispārējā tiesa pieņēmusi pārsūdzētajā spriedumā. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, šie ECB lēmumi tieši pretēji pierādot, ka ECB pieņem lēmumus patvaļīgā un bezprincipiālā veidā.

70. Es uzskatu, ka šis apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums ir jānoraida. Sākumā es gribētu norādīt, ka šī Tiesa, kas darbojas kā apelācijas instance, nevar izvērtēt, vai ECB un Komisijas izvirzīto ECB lēmumu piemēri pamato to apgalvojumu, ka Vispārējās tiesas veiktās Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrās daļas interpretācijas piemērošanai nav vajadzīgi *probatio diabolica*. Tas ir fakta jautājums, kas neietilpst Tiesas kompetencē.

71. Kā jau esmu norādījis, no VUM pamatregulas 70. panta 2. punkta ir skaidrs, ka Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā norādītais termins "īpaši apstākļi" ir jāinterpretē šauri. Atbilstoši Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajai daļai nozīmīgas iestādes kvalificēšana par mazāk nozīmīgu iestādi īpašu apstākļu pastāvēšanas dēļ līdz ar to pēc būtības ir jāuzskata par izņēmumu.

72. Saistībā ar šo pārsūdzēto spriedumu, iespējams, nav vajadzības izvērtēt izsmeļošu "īpašu apstākļu" definīciju. Tomēr, ņemot vērā abu regulu – kuras faktiski ir paredzētas, lai nodrošinātu augstu uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu, attiecībā uz šīs iestādes prudenciālo uzraudzību piemērojot vienu un to pašu pamata regulējumu, neatkarīgi no tā, vai tas tiek veikts ar valsts vai ECB līmenī – tiesiskā regulējuma mērķi, šķiet, ka Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā paredzētais izņēmums galvenokārt ir vērsts uz tiem īpašajiem un neparastajiem apstākļiem, kad iestādes kvalificēšana par nozīmīgu praktiski liegtu konsekventi piemērot šos augstos uzraudzības standartus.

73. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savā atbildē apgalvo, ka faktiski neesot iespējams pierādīt, ka valsts kompetentu iestāžu veikta tieša prudenciāla uzraudzība spēj labāk sasniegt Pamatregulas mērķus, jo tad būtu jāzina, kādā veidā darbojas dažādas uzraudzības iestādes.

74. Es uzskatu šo argumentu par absolūti nepārliecinošu. Var piekrist, ka ir vieglāk veikt apelācijas sūdzības iesniedzējas aizstāvēto pārbaudi nekā pārbaudi, ko pārsūdzētajā spriedumā paredz Vispārējā tiesa. Tomēr *abu pārbaužu* veikšanai padziļināti jāzina, kādā veidā darbojas ECB un minētā valsts kompetentā iestāde. Ņemot vērā to, ka veids, kādā darbojas ECB un valsts kompetentās iestādes, ir noskaidrojams publiskajos reģistros, es nesaprotu, kādēļ šajā lietā nebūtu iespējams pierādīt, ka valsts kompetento iestāžu veikta prudenciālā uzraudzība spēj labāk sasniegt Pamatregulas mērķus. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja ir iestāde ar ļoti lieliem resursiem un, kā varētu pieņemt, plašām zināšanām par kredītiestāžu praksi un regulējumu. Ja pastāvētu "īpaši apstākļi", kas varētu attaisnot Pamatregulas 6. panta 4. punkta nepiemērošanu, lai tiešo uzraudzību no ECB varētu pārņemt valsts kompetentās iestādes, var iedomāties, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nekavētos izcelt šos īpašos apsvērumus. Tomēr tieši šo jautājumu tā vispār nepiemin, izvēloties izvirzīt apsvēršanai to, kas saistībā ar šā pārsūdzētā sprieduma faktiem ir pilnīgi teorētiski argumenti attiecībā uz samērīguma principu un tā mijiedarbību ar Pamatregulas 6. panta 4. punkta tiesību normām.

2. Acīmredzama kļūda faktu vērtējumā

75. Pirmā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā pārsūdzētā sprieduma 101.–112. punktā, nepārbaudot apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos konkrētos apstākļus un neizvērtējot, vai apelācijas sūdzības iesniedzējas gadījumā ir pastāvējuši "īpaši apstākļi" atbilstoši Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajai daļai. Vispārējā tiesa neveica šo vērtējumu un pārsūdzētā sprieduma 108. punktā vienīgi pamatoja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apgalvojusi, ka ar valsts uzraudzību varētu sasniegt Pamatregulas mērķus labāk nekā ar ECB tiešo uzraudzību.

76. ECB un Komisija uzskata, ka šis arguments ir jānoraida. Es tam piekrītu.

77. Kā es jau norādīju, jāatgādina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd faktu, ka pirmajā instancē iesniegtajā prasības pieteikumā fakti, ko tā sniedza, pamatojot savu argumentu, ka tā būtu jāpārkvalificē par mazāk nozīmīgu iestādi, bija vērsti vienīgi uz to, lai pierādītu, ka ECB veikta tieša uzraudzība nav vajadzīga [29].

78. Manuprāt, ja Vispārējā tiesa pēc savas iniciatīvas būtu pārbaudījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtos faktus, lai izvērtētu, vai valsts kompetento iestāžu veikta tieša uzraudzība *spētu labāk* sasniegt Pamatregulas mērķus, tā būtu pārkāpusi aizliegumu lemt *ultra petita* [30]. Šis jautājums, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja netika izvirzījusi pirmajā instancē iesniegtajā prasības pieteikumā, nebūtu absolūts pamats, ko Vispārējā tiesa var izvirzīt pēc savas ierosmes.

79. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apšauba arī Vispārējās tiesas vērtējumu pārsūdzētā sprieduma 109.–111. punktā, kuros šī tiesa ir noraidījusi tās apgalvojumu, ka tiesiskā regulējuma un kontroles iestāžu daudzveidības dēļ valsts kompetentās iestādes spēj labāk sadarboties savā starpā nekā ar ECB, lai nodrošinātu prudenciālās uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu, pamatojoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi nekādus pierādījumus par to, ka attiecīgo Vācijas iestāžu savstarpējā sadarbība būtu vieglāka nekā sadarbība ar ECB.

80. Pēc pārsūdzētā sprieduma 109. punkta šķiet, ka tikai tās replikā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja sniedza konkrētus pierādījumus, lai parādītu, ka valsts kompetentā iestāde spētu labāk sasniegt Pamatregulas mērķus. Neatkarīgi no jautājuma par to, vai Vispārējai tiesai vajadzēja pārbaudīt šo pierādījumu, pamatojoties uz to, ka, pēc ECB un Komisijas domām, tas bija jauns pamats un tāpēc

29 Skat. pārsūdzētā sprieduma 104. punktu.

30 No tiesvedību Savienības tiesās reglamentējošajām tiesību normām, konkrēti Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta un Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta un 84. panta 1. punkta, izriet, ka strīda priekšmetu principā nosaka un tā apmēru ierobežo lietas dalībnieki un ka Savienības tiesa nevar lemt *ultra petita*: skat., piemēram, spriedumu, 2018. gada 3. maijs, *EUIPO/European Dynamics Luxembourg* u.c. (C-376/16 P, EU:C:2018:299, 33. punkts).

bija nepieņemams, es uzskatu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja faktiski nav apgalvojusi, ka Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 111. punkta vērtējums būtu nepareizs. Šajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo tikai to, ka nebija paziņots, ka tai būtu jāsniedz šāds pierādījums un ka tas jebkurā gadījumā uzliktu tai neizpildāmu pienākumu.

81. Ņemot vērā, ka šo prasību izvirzīja pati apelācijas sūdzības iesniedzēja, tai nav jāsniedz pierādījumi, lai to pamatotu. Turklāt, ņemot vērā manu atbildi iepriekšējā iedaļā [31], mani nepārliecina apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums, ka tā nevar sniegt pierādījumus attiecībā uz valsts tiesību normām, valsts iestāžu un ECB darbību, jo visi šie jautājumi ir publiski pieejami. Ja šīs apelācijas sūdzības iesniedzējas uzraudzība ECB līmenī varētu skart atbilstoša augsta līmeņa regulatīvo bankas darbības standartu piemērošanu, vēlreiz jāatgādina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai neapšaubāmi ir vajadzīgās zināšanas un resursi, lai pierādītu savu taisnību. Man atkal ir jānorāda, ka tā to nav izdarījusi, šajā nolūkā atsaucoties uz abstraktiem argumentiem, kas balstīti uz samērīgumu.

3. Kļūdaina atteikšanās atzīt, ka ECB nav izmantojusi savu novērtējuma brīvību un nav izpildījusi savu pienākumu pārbaudīt lietu

82. Pirmā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatējot, ka ECB nav pārkāpusi pienākumu izmantot savu novērtējuma brīvību, jo "administratīvajā procesā izklāstītie apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti ir vērsti vienīgi uz to, lai pierādītu, ka Pamatregulas mērķi var tikt sasniegti, valsts iestādēm veicot tiešu apelācijas sūdzības iesniedzējas uzraudzību". Pārsūdzētā sprieduma 140. un nākamajos punktos Tiesa esot nepareizi konstatējusi, ka ECB nevar "pārmest, ka tā nav īstenojusi savu novērtējuma brīvību, uzreiz noraidīdama nenozīmīgus argumentus".

83. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, tikpat kļūdains esot Vispārējās tiesas atzinums pārsūdzētā sprieduma 149. punktā, ka "apstākļiem, kurus ECB it kā nav ņēmusi vērā, nav nozīmes VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta kontekstā" un ka "ECB nevar pamatoti pārmest, ka tā nav ņēmusi vērā šos apstākļus šīs tiesību normas piemērošanas gadījumā".

84. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka iesniegtajiem faktiem esot nozīme ECB vērtējumā un tās novērtējuma brīvības īstenošanā, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja ir atsaukusies uz tiem, pamatojot pareizā juridiskā kritērija piemērošanu, atbilstoši VUM pamatregulas 70. panta 1. punktam. Katrā ziņā ne ECB, ne Vispārējā tiesa nedrīkst vienkārši noraidīt lietas dalībnieka argumentu kā "nenozīmīgu", pamatojoties tikai uz to, ka, pēc to domām, šis arguments ir nepareizi juridiski pamatots. Gluži pretēji, ECB ir jāņem vērā visi faktiskie apstākļi un pilnīgi jāīsteno novērtējuma brīvība. Apstrīdētajā lēmumā ECB nav izpildījusi šo prasību.

85. ECB un Komisija apgalvo, ka šis arguments ir jānoraida. Es tam piekrītu.

86. Ņemot vērā, ka juridiski pareizs "īpašo apstākļu" saskaņā ar Pamatregulas 6. panta 4. punkta otro daļu un "neatbilstības" saskaņā ar VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu kritērijs ir, vai Pamatregulas mērķu sasniegšana tiek labāk nodrošināta ar valsts kompetento iestāžu tiešu prudenciālu uzraudzību, es uzskatu, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 140. un 149. punktā pareizi ir konstatējusi, ka argumentiem vai pierādījumiem, kas vērsti uz atbilstību atšķirīgam juridiskam kritērijam, proti, ka attiecīgo Vācijas iestāžu veikta uzraudzība ir pietiekama šo mērķu sasniegšanai, nav nozīmes. Tādējādi Vispārējā tiesa ir pareizi konstatējusi, ka ECB nav ļaunprātīgi izmantojusi savas pilnvaras, neīstenojot savu novērtējuma brīvību VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta piemērošanā, un ir ņēmusi vērā visus *atbilstošos* apstākļus.

31 Skat. jo īpaši iepriekš minēto 74. punktu.

87. Vēlos piebilst, ka, ja Vispārējā tiesa vai ECB būtu rīkojušās, pamatojoties uz pierādījumiem, kas apliecināja tikai to, ka Vācijas kompetento iestāžu veikta uzraudzība būtu pietiekama, lai sasniegtu Pamatregulas mērķus, bet kas nesniedzās tālāk un neapliecināja, ka šīs regulas mērķu sasniegšana būtu nodrošināta labāk, ja tiešu uzraudzību veiktu valsts kompetentās iestādes, tās būtu pieļāvušas kļūdu tiesību piemērošanā.

B. Par otro pamatu – apstrīdētā lēmuma sagrozīšanu un kļūdainu prasību pamatojumam novērtējumu

88. Otrais pamats iedalīts divās daļās.

1. Vispārējā tiesa esot sagrozījusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu

89. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 31. un 34. punktā Vispārējā tiesa esot sagrozījusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu un tādējādi pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā [32].

90. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 31. punktā Vispārējā tiesa ir mainījusi apstrīdētā lēmuma teikumu secību, un, otrkārt – saistījusi šo lēmumu ar Administratīvās pārskatīšanas padomes 2014. gada 20. novembra atzinumu [33], lai gan šāda saikne neparādās pašā apstrīdētajā lēmumā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver faktu, ka apstrīdētajā lēmumā ir vienīgi norādīts, ka uzraudzītās iestādes kvalificēšana par nozīmīgu nav pretrunā ar Pamatregulas mērķiem. Apstrīdētajā lēmumā nav norādīts, ka tas būtu pieņemts tādēļ, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas uzraudzība būtu "neatbilstoša" VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta izpratnē. Vispārējā tiesa konstatēja, ka Administratīvā pārskatīšanas padome ir uzsvērusi faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai vajadzēja pierādīt tādu apstākļu pastāvēšanu, kas norādītu, ka valsts kompetento iestāžu veikta tieša uzraudzība spētu labāk garantēt Pamatregulas mērķus. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šī 2014. gada 20. novembra Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumā noteikto kritēriju un apstrīdētā lēmuma iespējamā sakarība nepastāv. Apstrīdētajā lēmumā nav atsauces ne uz šajā atzinumā citēto fragmentu, ne arī uz kādiem citiem to fragmentiem. Gluži pretēji, atzinumā nav pieminēts kritērijs par "pretrunām" ar Pamatregulas mērķiem, uz kuru attiecas apstrīdētais lēmums.

91. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa, atgādinājusi savu kļūdaino apstrīdētā lēmuma atveidi pārsūdzētā sprieduma 31. punktā, šā sprieduma 34. punktā izvērtēja apstrīdētā lēmuma saturu un jo īpaši ECB izpratni attiecībā uz piemērojamo izvērtēšanas kritēriju. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, pēc Vispārējās tiesas domām, no apstrīdētā lēmuma, kas interpretēts, ņemot vērā atzinumu, izriet, ka ECB uzskata, ka VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta piemērošanas dēļ iestāde nevar tikt kvalificēta par mazāk nozīmīgu, ja vien Vācijas kompetentās iestādes nespēj labāk garantēt Pamatregulas mērķus kā ECB uzraudzība [34]. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā šis kritērijs vispār neesot minēts.

92. ECB un Komisija apgalvo, ka šis arguments ir jānoraida. Es tām piekrītu.

93. Papildus Pamatregulas 22. panta 2. punkta otrajā daļā un VUM pamatregulas 33. panta 1. un 2. punktā paredzētajam pienākumam ECB savā lēmumā norādīt iemeslus LESD 296. pantā ir skaidri norādīts, ka tiesību aktos [35] tiek sniegts to pieņemšanas pamatojums.

32 Skat. spriedumu, 2000. gada 27. janvāris, *DIR International Film* u.c./Komisija (C-164/98 P, EU:C:2000:48, 44.–49. punkts).

33 Skat. iepriekš 17. punktu.

34 Skat. pārsūdzētā sprieduma 128. punktu.

35 Tādējādi leģislatīvajos un administratīvajos aktos ir jānorāda pamatojums. Skat. arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktu par tiesībām uz labu pārvaldību un pārvaldes pienākumu pamatot savus lēmumus.

94. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma pamatot nelabvēlīgu tiesību aktu, kas ir saistīts ar tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, mērķis ir, pirmkārt, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai tiesību akts ir pamatots vai, iespējams, tam ir tāds trūkums, kas ļauj tā likumību apstrīdēt Eiropas Savienības judikatūrā, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt kontroli pār šā akta likumību. LESD 296. pantā paredzētajā pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai aktu sagatavojušās iestādes argumentācijai, lai ļautu ieinteresētajai personai uzzināt veikto pasākumu pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt kontroli. Tomēr LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt atbilstošam attiecīgā akta būtībai un kontekstam, kādā tas ir pieņemts. Prasība norādīt pamatojumu jāizvērtē, ņemot vērā attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, norādītā pamatojuma raksturu un tiesību akta adresātu vai citu ar šo tiesību aktu tieši un individuāli skarto personu interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu uzskaitīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu tiesisko noteikumu kopumu, ar ko regulē attiecīgo jomu. It īpaši, pirmkārt, nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos, kas ļauj tai izprast attiecībā uz to noteiktā pasākuma apmēru [36].

95. Sākumā ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums par to, ka Vispārējā tiesa esot mainījusi teikumu secību apstrīdētajā lēmumā, pats par sevi nepierāda, ka ir sagrozīta šā lēmuma nozīme.

96. Turklāt es uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatējot, ka 2014. gada 20. novembra Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinums [37] ir saistīts ar apstrīdēto lēmumu un tādējādi ir daļa no konteksta, kurā ietilpst šis lēmums [38].

97. Pati apelācijas sūdzības iesniedzēja ne tikai norāda, ka atzinums ir "pievienots" apstrīdētajam lēmumam un tas šajā lēmumā minēts kā vēsturiskā konteksta daļa, kurā šis lēmums tika pieņemts; tā norāda arī, ka saskaņā ar Pamatregulas 24. panta 9. punktu [39] un Eiropas Centrālās bankas lēmuma (2014. gada 14. aprīlis) par Administratīvās pārskatīšanas padomes izveidošanu un tās darbības noteikumiem 18. pantu [40] ECB ir pienākums pievienot [41] Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumu visiem jaunajiem lēmumiem.

98. Es uzskatu, ka no Pamatregulas 24. panta 7. punkta [42] un 9. punkta ir acīmredzams, ka Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinums, Uzraudzības valdes iesniegtais jaunais lēmuma projekts un ECB Padomes pieņemtais lēmums saskaņā ar šo pantu ir cieši saistīti. Tas ir būtiski, lai gan atzinums nav saistošs Uzraudzības valdei un ECB Padomei [43].

36 Spriedums, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba* (C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49., 50., 53. un 54. punkts).

37 No Pamatregulas 24. panta 1. punkta ir skaidrs, ka Administratīvā pārskatīšanas padome ir ECB iekšēja struktūra. Nevar piekrist apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentam, ka Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinums varētu nebūt saistīts ar apstrīdēto lēmumu, lai izvērtētu pamatojuma pietiekamību apstrīdētajā lēmumā, jo abus dokumentus esot sagatavojuši dažādi autori, jo abus dokumentus ir izdevusi viena un tā pati iestāde un tie ir Pamatregulas 24. pantā izklāstītās procedūras daļa.

38 Atbilstoši Pamatregulas 24. panta 1. punktam Administratīvā pārskatīšanas padome veic to lēmumu iekšēju administratīvu pārskatīšanu, ko pieņēmusi ECB, īstenojot pilnvaras, kas tai piešķirtas ar šo regulu, pēc tam, kad ir iesniegts pārskatīšanas pieprasījums saskaņā ar 24. panta 5. punktu.

39 Šī tiesību norma paredz, ka "saskaņā ar šo pantu veiktās darbības, proti, Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinuma sniegšana, Uzraudzības valdes jaunā lēmuma projekta sagatavošana un ECB Padomes lēmuma pieņemšana, tiek pamatotas un darītas zināmas pusēm".

40 Saskaņā ar šo tiesību normu "ECB Padomes sekretārs paziņo pusēm Administratīvās padomes atzinumu, Uzraudzības valdes iesniegto jauno lēmuma projektu un ECB Padomes pieņemto jauno lēmumu, tostarp paziņojot attiecīgo pamatojumu".

41 Šis termins nav izmantots pašos juridiskajos dokumentos.

42 Saskaņā ar Pamatregulas 24. panta 7. punktu "pēc tam, kad ir pieņemts lēmums par pārskatīšanas pieņemamību, Administratīvā pārskatīšanas padome sniedz atzinumu laikposmā, kas atbilst jautājuma steidzamībai un kas nav ilgāks par diviem mēnešiem pēc pieprasījuma saņemšanas, un nodod šo lietu Uzraudzības valdei jauna lēmuma projekta sagatavošanai. *Uzraudzības valde ņem vērā Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumu un nekavējoties iesniedz ECB Padomei jaunu lēmuma projektu.* Ar jauno lēmuma projektu atceļ sākotnējo lēmumu, aizstāj to ar identiska satura lēmumu vai aizstāj to ar grozītu lēmumu. Jauno lēmuma projektu uzskata par pieņemtu, ja vien ECB Padome neizsaka iebildumus ilgākais desmit darbadienu laikā". (Mans izcēlums.)

43 Skat. Eiropas Centrālās bankas lēmuma (2014. gada 14. aprīlis) par Administratīvās pārskatīšanas padomes izveidošanu un tās darbības noteikumiem 16. panta 5. punktu.

99. Ņemot vērā Pamatregulas 24. panta 7. punktā paredzēto pienākumu Uzraudzības valdei ņemt vērā Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumu un nekavējoties iesniegt ECB Padomei jaunu lēmuma projektu, kā arī faktu, ka apstrīdētajā lēmumā ir lemts atbilstoši Administratīvās pārskatīšanas padomes 2014. gada 20. novembra atzinumam, Vispārējā tiesa ir pareizi konstatējusi, ka, lai izvērtētu, vai apstrīdētajā lēmumā ir ietverts pietiekams pamatojums, var ņemt vērā atzinumu [44].

100. Tādējādi otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

2. Vispārējā tiesa nav konstatējusi, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots

101. Otrā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, tā kā Vispārējā tiesa esot sagrozījusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu un aizstājusi ECB pamatojumu ar savu, tā neesot ņēmusi vērā faktu, ka ECB nav ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, apstrīdētā lēmuma pamatojums esot neloģisks un iekšēji pretrunīgs.

102. Ņemot vērā, ka šī otrā pamata daļa ir balstīta uz saiknes starp apstrīdēto lēmumu un Administratīvās pārskatīšanas padomes 2014. gada 20. novembra atzinumu neesamību un ka atzinums neietilpst tajā kontekstā, kurā ir pieņemts apstrīdētais lēmums, es uzskatu, ka arī tā ir jānoraida kā neefektīva.

103. Tomēr skaidrības labad es ierosinu pievērsties vairākiem apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītiem argumentiem.

104. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neatzīstot, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts juridiskais pamatojums, uz kuru tas ir balstīts, jo ECB apstrīdētajā lēmumā vienīgi pretstata dažādus juridiskus kritērijus. Tādējādi apstrīdētajā lēmumā neesot skaidri norādīti fakti, kurus ECB vēlējusies ņemt vērā, nosakot, vai iestādes kvalifikācija par nozīmīgu ir neatbilstoša.

105. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 133. punktā ir konstatējusi – nav pretrunas "starp Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumā minēto, ka "īpaši apstākļi" nozīmē to, ka Pamatregulas mērķi un it īpaši vajadzība nodrošināt augstu uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu ir labāk jānodrošina ar valsts iestāžu tiešu uzraudzību, no vienas puses, un apstrīdētajā lēmumā minēto atsauci uz to, ka VUM pamatregulas 70. panta 1. punkta piemērošanai apelācijas sūdzības iesniedzējas ECB tiešai uzraudzībai esot jābūt pretrunā Pamatregulas mērķiem, no otras puses".

106. Es arī uzskatu, ka šie abi apgalvojumi nav pretrunīgi un ka, ņemot vērā saikni starp attiecīgajiem dokumentiem, pirmais ir vienīgi otrā precizējums atbilstīgi attiecīgajam tiesiskajam regulējumam. Pamatregulas 6. panta 4. punkta otrajā daļā ir paredzēta "īpašu apstākļu" pastāvēšana, lai pārkvalificētu citādi nozīmīgu iestādi par mazāk nozīmīgu, tādējādi nodrošinot, lai tiešu prudenciālu uzraudzību veiktu valsts kompetentās iestādes, nevis ECB. Saskaņā ar VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu "īpaši apstākļi" ir tādi, kuros tostarp nav atbilstoši uzraudzīto iestādi klasificēt kā nozīmīgu, ņemot vērā VUM pamatregulas mērķus un principus. Gan atzinumā, gan apstrīdētajā lēmumā izdarītais uzsvars uz Pamatregulas mērķiem tādējādi ir pilnīgi atbilstošs attiecīgajam tiesiskajam regulējumam un tajos nav pretrunu. Faktiski apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst pret prasību, kas norādīta apstrīdētajā

44 Skat. pārsūdzētā sprieduma 127. punktu.

lēmumā un Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumā [45] un ko apstiprina Vispārējā tiesa [46], lai pierādītu, ka augstu uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu var labāk nodrošināt ar valsts kompetento iestāžu tiešu uzraudzību. Tas drīzāk ir jautājums par būtību, nevis par pamatojumu pietiekamību [47].

107. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata arī, ka Vispārējā tiesa nav atzinusi, ka ECB apstrīdētajā lēmumā nav pārbaudījusi argumentus, ko tā izvirzīja administratīvās procedūras laikā. Šī Tiesa pārsūdzētā sprieduma 130. punktā konstatēja, ka ECB nav pienākuma sniegt detalizētu iemeslu pamatojumu apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu atspēkošanai, jo tie bija "acīmredzami nenozīmīgi", ņemot vērā ECB privileģēto interpretāciju. Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja un šajā Tiesā turpina apgalvot, ka no apstrīdētā lēmuma vai Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinuma tā nevarot izsecināt iemeslus, kādēļ tās argumenti esot iespējami "nenozīmīgi".

108. Es uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 130. punktā konstatējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja no apstrīdētā lēmuma vai Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinuma viegli var izsecināt, kādēļ tās argumenti, kuri, manuprāt, nepārprotami aizstāvēja tādu "īpašu apstākļu" kritēriju, kas pilnīgi atšķiras no tā, kurš ir izmantots apstrīdētajā lēmumā un atzinumā, ir "acīmredzami nenozīmīgi".

109. Tādējādi otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā neefektīva un katrā ziņā nepamatota.

C. Par trešo pamatu –Vispārējās tiesas procesuālajām kļūdām, iesaistot aspektus, kas nav bijuši tiesvedības priekšmets

110. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka ar pārsūdzēto spriedumu ir pārkāptas tās tiesības tikt uzklausītai un prasība par sacīkstes principa ievērošanu, kas ir Savienības tiesību pamatprincipi. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, Vispārējā tiesa esot balstījusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu uz diviem izšķirošiem jautājumiem, kas neesot bijuši tiesvedības daļa, proti, prasību pierādīt, ka Vācijas kompetento iestāžu veikta uzraudzība ir atbilstošāka nekā ECB veikta uzraudzība, un pierādīt šīs iestādes sadarbību ar federālās zemes Finanšu ministriju.

111. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 46. punktā uzskatīja, ka no "īpašiem apstākļiem" "obligāti izriet, ka vienīgi tiek norādīta iespēja, ka ECB tiešā prudenciālā uzraudzība, kas ir paredzēta, ja iestāde ir kvalificēta par "nozīmīgu", spētu ne tik veiksmīgi sasniegt Pamatregulas mērķus, nekā tas būtu šīs iestādes tiešā prudenciālās uzraudzības gadījumā, ko veic valsts iestādes". Vispārējā tiesa esot balstījusi savu spriedumu uz faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot apstrīdējusi, ka Vācijas kompetento iestāžu veikta tieša uzraudzība spētu labāk sasniegt Pamatregulas mērķus, nekā tas būtu ECB tiešas uzraudzības gadījumā [48]. Ņemot vērā, ka šo kritēriju tiesvedības gaitā neesot pieminējusi ne ECB, ne Vispārējā tiesa un ka tas neesot pieminēts piemērojamās tiesību normās, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības tikt uzklausītai un prasību par sacīkstes principa ievērošanu. Tādējādi Vispārējā tiesa esot taisījusi "pārsteidzošu spriedumu".

112. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo arī, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka tās būtiskie argumenti ir nenozīmīgi, jo tā neesot apstrīdējusi, ka Vācijas kompetento iestāžu veikta tieša uzraudzība spētu labāk sasniegt Pamatregulas mērķus.

45 Skat. pārsūdzētā sprieduma 31., 32. un 128. punktu.

46 Skat. pārsūdzētā sprieduma 81. punktu.

47 Spriedums, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France* (C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. punkts).

48 Skat. pārsūdzētā sprieduma 88. punktu.

113. Tiesvedības gaitā apelācijas sūdzības iesniedzēja attiecībā uz augstu prudenciālās uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu apgalvoja, ka tā esot pakļauta ne tikai dažādiem Savienības un valsts tiesību aktiem, bet arī dažādām valsts uzraudzības iestādēm. Tomēr Vispārējā tiesa noraidīja šo argumentu, pamatojoties uz to, ka "šajā ziņā pietiek norādīt, ka [apelācijas sūdzības iesniedzēja] neizceļ to, ka pastāvētu jebkāda vienošanās vai sadarbība starp Bādenes-Virtembergas federālās zemes iestādēm un Vācijas iestādēm, kas to savstarpējo sadarbību padarītu vieglāku salīdzinājumā ar ECB"[49]. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka faktu, ka šādas vienošanās vai cita "sadarbības" veida starp attiecīgo Vācijas iestādi, *Deutsche Bundesbank* (Vācijas Federālo banku) un federālo zemi pierādījumi ir vajadzīgi, lai pierādītu, ka attiecīgo Vācijas iestāžu veikta tieša uzraudzība spēj labāk sasniegt augstu prudenciālās uzraudzības standartu konsekventu piemērošanu, tiesvedības laikā nav pieminējusi ne ECB, ne Vispārējā tiesa.

114. ECB un Komisija apgalvo, ka šis pamats ir jānoraida. Es tam piekrītu.

115. Savas prasības pieteikuma Vispārējā tiesā 45. un 46. punktā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka Administratīvās pārskatīšanas padomes 2014. gada 20. novembra atzinumā izklāstītais "īpašo apstākļu" kritērijs, proti, ka "[Pamatregulas] mērķus un īpaši nepieciešamību nodrošināt augstus uzraudzības standartus varētu *sasniegt labāk*, ja iestāde, kas atbilst nozīmīguma kritērijam būtu kvalificēta kā mazāk nozīmīga un līdz ar to paliktu attiecīgās [valsts kompetentās iestādes] tiešā uzraudzībā", esot kļūdains, jo tas neizrietot no Pamatregulas vai VUM pamatregulas[50]. ECB savai aizstāvībai Vispārējā tiesā plaši atbildēja uz šo argumentu, īpaši iebildumu raksta Vispārējai tiesai 26. un 50. punktā[51].

116. Tādējādi jau no iepriekš minētā prasības pieteikuma un iebildumu raksta ir skaidrs, ka "īpašo apstākļu" kritēriju, ko apstiprina Vispārējā tiesa, lietas dalībnieki pirms tam ir plaši apsprieduši, tādējādi nodrošinot to, ka tiek ievērotas apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības tikt uzklausītai un sacīkstes principa ievērošanas prasība.

117. Fakts, ka pārsūdzētā sprieduma 88. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja 2014. gada 10. jūlija[52] un 2014. gada 6. oktobra[53] vēstulēs ir apstrīdējusi vienīgi to, ka augstu uzraudzības standartu konsekventas piemērošanas nodrošināšanai nav nepieciešama ECB veikta prudenciāla uzraudzība, neapstrīdot to, ka vislabāk šos mērķus var sasniegt ar valsts uzraudzību, nepierāda, ka dalībnieki nebūtu apsprieduši Vispārējās tiesas atbalstīto "īpašo apstākļu" kritēriju lietas[54], un tas viennozīmīgi ir pretrunā ar lietas dalībnieku procesuālajiem rakstiem Vispārējā tiesā, kā pierādīts šo secinājumu 115. un 116. punktā.

118. Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par pārsūdzētā sprieduma 111. punktu[55] es uzskatu, ka tam nevar dot priekšroku. Pārsūdzētā sprieduma 111. punktā Vispārējā tiesa vienīgi noraidīja kā nepamatotu apelācijas sūdzības iesniedzējas replikā Vispārējai tiesai izvirzīto argumentu par to, ka attiecīgo Vācijas kompetento iestāžu veikta prudenciāla uzraudzība spētu labāk sasniegt VUM pamatregulas 70. panta 1. punktā norādītos augstos prudenciālās uzraudzības standartus.

119. Trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

120. Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem apelācijas pamatiem nav apmierināms, es uzskatu, ka prasība ir jānoraida pilnībā.

49 Skat. pārsūdzētā sprieduma 111. punktu.

50 Skat. arī apelācijas sūdzības iesniedzējas replikas Vispārējai tiesai 8. un 9. punktu.

51 Mans izcēlums. Skat. arī ECB atbildes raksta uz repliku Vispārējai tiesai 4., 10. un 76. punktu.

52 Skat. iepriekš 14. punktu.

53 Skat. iepriekš 16. punktu.

54 Un tas ir īpaši norādīts Administratīvās pārskatīšanas padomes 2014. gada 20. novembra atzinuma 6.7. punktā.

55 Skat. iepriekš 113. punktu.

VI. Par tiesāšanās izdevumiem

121. Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

122. Tā kā ECB un Komisija ir prasījušas piespriest atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, apelācijas sūdzības iesniedzējai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt ECB un Komisijas tiesāšanās izdevumus.

VII. Secinājumi

123. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uzskatu, ka Tiesai būtu:

– jānoraida apelācijas sūdzība;

– jāpiespriež *Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank* segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Eiropas Centrālās bankas un Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.